

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 8433/2021
08.09.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Драгане Бољевић, Марине Милановић и Весне Станковић, чланова већа, у парници тужиоца ЈКП „Паркинг сервис“ Београд, чији је пуномоћник Данијел Игњатић адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Марина Бајагић адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 4753/2018 од 25.11.2020. године, у седници већа одржаној 08.09.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 4753/2018 од 25.11.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 4753/2018 од 25.11.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 8860/17 од 25.09.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоцу исплати износ од 7.480,00 динара са законском затезном каматом од 10.07.2017. године до исплате, износ од 8.931,20 динара на име накнаде трошкова извршног поступка, као и захтев за накнаду трошкова парничног поступка са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате. Ставом другим изреке, укинута је решење о извршењу јавног извршитеља Јасне Брчкаловић И.Ивк 430/17 од 28.07.2017. године. Ставом трећим изреке, обавезан тужилац да туженом накнади трошкове поступка у износу од 28.500,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Новом Саду Гж 4753/2018 од 25.11.2020. године, ставом првим изреке, делимично је усвојена жалба тужиоца и преиначена пресуда Основног суда у Новом Саду П 8860/17 од 25.09.2018. године, тако што је обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 7.480,00 динара са законском затезном каматом од 10.07.2017. године до исплате, износ од 7.102,40 динара на име накнаде трошкова извршног поступка и на име трошкова парничног поступка износ од 31.853,30 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, док је захтев туженог за накнаду трошкова парничног поступка одбијен, а првостепена пресуда потврђена у преосталом одбијајућем делу, као и у непреиначеном делу.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с позивом на одредбе члана 404. Закона о парничном поступку.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018 и 18/2020, у даљем тексту: ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса, или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана, прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Побијаном другостепеном пресудом усвојен је тужбени захтев, јер је паркинг карта са налогом за плаћање издата на име туженог као власника возила, будући да возач није идентификован. О захтеву тужиоца одлучено је на основу примене материјалног права, а у складу са правним схватањем израженим кроз судске одлуке у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом.

Поступајући према цитираној законској одредби, Врховни касациони суд није прихватио одлучивање о посебној ревизији, јер нема потребе да се размотре правна питања од општег интереса ни правна питања у интересу равноправности грађана, а ни ради уједначавања судске праксе, као ни новим тумачењем права.

Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној, применом члана 404. става 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 410. става 2. тачке 5) ЗПП, Врховни касациони суд је установио да ревизија није дозвољена.

Чланом 468. ставом 1. ЗПП прописано је да су спорови мале вредности спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000,00 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Чланом 479. ставом 6. ЗПП прописано је да у поступцима у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда ревизија није дозвољена.

Предлог за извршење, као иницијални акт ове парнице поднет је 10.07.2017. године, а вредност предмета спора износи 7.480,00 динара.

Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности у којем је вредност предмета спора испод наведеног законског лимита, ревизија није дозвољена у смислу члана 479. става 6. ЗПП.

У споровима мале вредности дозвољеност ревизије се не цени према одредби члана 413. став 1. тачка 2. и 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 55/14), односно новелираној одредби члана 403.

став 2. тачка 2. и 3. ЗПП, па преиначење првостепене пресуде од стране другостепеног суда није од утицаја на дозвољеност изјављене ревизије.

На основу члана 413. ЗПП одлучено је као у ставу другом изреке овог решења.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић